

Slovenija izhaja vsaki teden dvakrat, in sicer vsaki tork in petek. Cena za celo leto po pošti je 4 gold. 40 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za eno kvartre 1 gl. 10 kr. Ako se pa iz založnice v Ljubljani na bregu hiš. št. 190 jemlje, se plača za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za eno kvartre 1 gl. Za celoletno pošiljanje na dom v Ljubljani se odrajuje še pol gold.

Slovenija.

bljani na bregu hiš. št. 190 jemlje, se plača za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za eno kvartre 1 gl. Za celoletno pošiljanje na dom v Ljubljani se odrajuje še pol gold.

V petek 22. Sušca 1850.

Narodnosti na Koroškem.

Veseli čuti so na celém Koroškem vsako serce navdali, ko je bilo za samostojno kronovino izrečeno. Dežela je mogla in mora se zdaj pokazati, da ima moč za samostojno življenje, ker samostojnost se ravno tako kakor merliču življenju nikjer oktroirati ne more. Znamenje samostojnosti kake dežele je zraven drugih tudi to, da dežela vse v njej ležeče moči sama razviti in doversiti zamore. Ako temu ni tako, se tlačeno, overano, ako se vdušiti ne more, razvezati želi. Če se to na narodne zadeve na Koroškem oberne, se iz tega vidi, da nič bolj ne žuga samostojnemu obstoju koroške kronovine kakor zatiranje slovenskega naroda. Mi poznamo strah in bojezen nekterih ljudi, ki se tako radi dobri domorodci imenujejo, zavolj prizadevanja Slovencev si vstavne pravice pridobiti, mi poznamo ti strah, pa sredstvo zoper to prizadevanje ne moremo hvaliti. Ti dobri ljudje in slabi politikarji se strašijo zbujejene protistave, in jo žele o začetku zatreti, ker jo na ravnost taje; mi pa se zlo bojimo, da bo njihov prizadevanje pred ko ne v njih lastno škodo. Blagor ne leži v zatretju in zatajbi protistave, ampak v sprijaznenju z višjo edinostjo. Enakopravičen Nemec mora z enakopravičenem Slovincem z zvezo višje edinosti sklenjen biti; ako se to ne zgodi, je vladla za Koroško padla.

Vemo, da se občenemu načelu nič nasproti ne more postaviti, pa nam je tudi znano, da taka občna načela nikogar ne bodo spreobrnula. Hočemo tedaj to reč v posameznih zadevah nekoliko pregledati.

Govori se, da vse slovensko gibanje na Koroškem ni naravno, da ni narodno, ampak da izhaja od posameznih zagovornikov. Da se to ni zadoosti, ampak da se clo zagovornikom slovenskega naroda sebični in občnoškodljivi nameni podtikujejo, je znano. Kar to zadene, moramo opomniti, da je vsak, ki jim s tem očitanjem čast krati, ako v djanju svojih besed ne more opravičiti, nesramen obrekovavec v naj obširnišem pomenu besede. Bojujte se s poštenim orožjem, gospodi! Kjer gre za varvanje nemških pravic, ako bi se od kake strani kaj preveč tirjalo, tam se vstopimo na vašo stran, pa z obrekovanjem se nikdar ne pečamo. Draga je nam polemika, kolikor oistrejša, tolika boljša, pa ona mora resnična biti. Tedaj začnimo. Slovensko gibanje pride le od posameznih zagovornikov, ni v narodu vkoreninjeno.

Tu se resnica z lažjo meša. Res je, da pride od posameznih zagovornikov, laž je, da ni v narodu vkoreninjeno. Pa zamore prvo, kar spoznamo, da je resnica, očitanje biti? Kaj zamore nemikan po omikanozi klicati? Ali tako malo stopnje človeškega izobraženja poznate, da se vam čudno zdi, ako vam posamezni živejši čut za potrebe časa, oistrejšo previdnost za potrebno imajo; da se vam čudno zdi, ako clo pri tistih, za ktere se kdo oglasi, le malo sočutja najdete?

Omika! da kdo bi jo Slovincem branul, mi jim

vse dobro privoščimo, naj njih umne glave jezik olkajo, slovstvo vstvarijo; pa naj ne agitirajo!

Naj ne agitirajo? Tedaj bi to ne bilo prav. Čudno! mi menimo, da imajo pravico, pravo vstavno pravico. Kaj se pravi agitirati? Kaj drugzega kakor tovarše enacih misel v dopolnenje občinskega namena iskati! ako pravite, da se to podpihovati pravi, imate zares lahek boj; pa boj ni pošten. Agitirati tudi po nepostavni poti zamoreš, ali z namenom ali z sredstvi, pa o tem se moremo od konca do kraja popred prepričati, predenj kaj tacega govoriti zamoremo.

Kdor pa ve, zakaj se bojuje, kdor po postavnem potu hodi, kdor se z naj svetejšimi in naj zlahtnišemi čuti združi, ima pravico, in vi morate tudi protivnikovo pravico častiti; ali, da bolj prav rečemo, kdor le svojo pravico hoče, ne more biti protivnik.

(Konec sledi.)

Austrijsko cesarstvo.

☺ Iz Gradca 15. sušca. Draga Slovenija! Ker bodeš, kakor se zdi, še le kratek čas živela, vendar pa gotovo sopeť vstala, kadar te v boljših časih Slave tromba iz mertvila zbudi, ti hočem pred nočjo še življenje tukajšnjih Slavjanov kratko popisati. — Družtvo „Slovenija“ se vkljub vsm napotijam životari. Koljko priložnosti našej mladeži za omiko ponudi, se naj iz sledečega vidi. Družtvo ima nekaj lastnih nakupljenih ino darovanih knjig, k temu pa še g. Kvas vse svoje slavj. knjige za čitanje prepusti. Hvala mu! Časopisi so od novega leta sledeči v zbornici: Slovenija (2 iztisa), Slav. Jug, Südslav. Zeitung, Serbske Novine, Union, Glasnik dalmat., Vedež. — Ti časopisi so na družtvinke stroše naročeni; nekateripa so za družtvo od drugih rodoljubov plačani, kakor: „Neue Zeit“ od g. grofa Bakovsky v Galicii, „Narodni Noviny“ od g. Havličeka, Novice in še 1 iztis Vedeža od g. Kvasa, Slovenska bčela od g. Dr. Muršeca. — Hvala vsm podpornikom! Bog daj, da bi posejano seme skoro v steblo rastle, krasno dišeče cvetlo ino zlahtnega sadu dozorelo v srečo in slavo slavjanskega naroda. —

Razkladanje deržavljanskih pravic prav lepo število slovenskih pravdoslovcev pohaja, katero se bi veče bilo da niste dve uri (4—6) zaporedoma za to odločeni, kar je mnogim glede raznih zadržkov nemogoče, ker se druge predmete poslušati alj pa si z učenjem otrokov živež služiti morajo. Da se tudi za kaznovavno pravo stolica skoro vstanovi, je goreča želja vsih ino visoko ministerstvo s tim gotovo ne bode do šolskega leta odlagalo. Dr. Bučar se pričakuje za učitelja, ker je, kakor se čuje, za to tudi sposoben.

Sedajni čas je za nas važna dolen; od njega zavisi srečna ali nesrečna bodočnost Slovincov. Naši bratje na Veltavi — nevtrudljivo delajo, mislim, da tudi mi ne bodemo rok križem deržali. Učimo se tedaj potrebnih reči, da se dokopamo k slavnej materi, bistrimo um, krepčajmo dušne sile, da nas ve-

ličastna matka o svojem prihodu ne najde ne pripravljenih. — Solze se mi vtrinjajo, kadar na te, draga Slovenija! pomislim. Ne samo mlačniki, tudi domorodci so krivi, da je laž, če mi pojemo: „Duh slavjanski sopet veje na slovenskem mojem domi“; vsi smo krivi, da nam polje ternja ino koprive obrašuje, da nam sovražni červi ozelenele mladike spodjedajo. Komur je tedaj še sreče mar slovenskega roda, naj pri bratih Ilirih srečo ino tolažbo išče. Ako to z vso iskrenostjo storimo, bode tudi pred naša vrata blago solnce posijalo.

Ljubljana V „Novicah“ beremo sledeče:

Vredništvo Novic je dobilo naslednji sostavek za natis v Novice. Že po tiskarnih postavah se ne moremo braniti, razjasnjenje gosp. patra v „Novice“ djati; še rajši ga pa zato vzamemo, ker ta govor kaže, da je pridigar pretečeno nedeljo (17. marca) vse bolj prepričan bil od velike dobrote železne ceste, in je to clo očitno izgovoril. Pismo, ki smo ga od nekiga časti vredniga gospoda prejeli, se takole glasi:

Ker so „Novice“ hvale vredno vselej očitno hvalile, očitne napačnosti pa tudi očitno grajale vedno pa za resnico se potegovale, ne bojo branile razjasnjenja zastran tiste pridige, od ktere so poslednjikrat povedale, da je neki pater pri Frančiškanarjih železnico „hudičevo delo“ imenoval. Pridigar je pretečeno nedeljo v očitnim govoru to reč takole razjasnil:

„Preden danes keršanski nauk začnem, se mi potrebno zdi, še enkrat od železne ceste v misel vzeti. Pričakoval sim sicer, da se bo od tega morebiti mnogo govorilo; (zakaj? —) vunder pa nisim mislil, da se bodo moje besede napak zastopile in obračale. Ker se je pa to zgodilo, kar mi zlo težko de, in so mi clo Ljubljanski slovenski časniki besede podtaknili, ki jih nisim govoril, za svojo dolžnost spoznam, zavoljo hudiga, ki bi iz tega utegnili priiti, na to odgovor dati. Ni res, kar vi, ljubi poslušavei, ki ste me zvesto poslušali, vsi lahko spričate, da bi bil jez rekel, kakor Ljubljanski časnik „Slovenija“ pravi, da je Bog hudiča v Englund poslal, da je ljudem v misel dal, železno cesto narediti, *) ampak le to sim rekel, da so jo na Angleskim znajdli. Ravno tako tudi ni res, kar „Novice“ pišejo, da bi bil jez železnico „hudičevo delo“ imenoval. Ko bi bil pa vunder kdo moje besede od hudiča, kterimu je Bog oblast dal Joba skušati **), s železnico združil in jo za hudičevo delo imel, in bi morebiti po tim takim clo, kakor „Novice“ prav opomnijo, mislil, da bi železnico brez greha poškodovati smel, takimu krive misli odvzeti, očitno (danes) rečem: da je železnica imenitna in od več strani koristna znajdba človeškiga uma, in njo poškodovati bi bila velika pregreha zoper cesarsko, cerkveno in božjo zapoved.“

Ljubljana. Ravno zvemo, da je gosp. profesor Petrucci na Dunaj k ministerstvu poklican v posvetovanje šolskih zadev, in z njim tudi gubernalni svetovavec Ladenik.

*) Tako smo jih mnogo mnogo pripovedovati čuli, djali so namreč, da je pridigar djal: Kakor je v starem testamentu Bog hudiča k Jobu poslal in mu oblast dal itd. ravno tako ga je tudi itd. Torej na tem vunder le nekaj resnice mora biti. Sicer pa pridigarja ne moremo in ne smemo več na perste stopati, ker je svoje besede sam očitno preklical. Vr. Sl.

**) Job in železnica?!

Terst. Daljnopisno naznanilo pove: da se je en oddelk angleskega brodovja v Dardanele podal.

Terst. Iz Tersta se sliši, da je sklenjeno barkostajo v Kotaru Rusom prepustiti, da bodo, ko bi bilo treba, v srednjem morju kaj storiti mogli.

Stajarska. Iz Celja se v „Südsl. Ztg.“ piše: Naša narodna reč se tukaj na deželi vedno bolj oživlja in terdniši stoji. Pred nekterimi letmi bi se bili učenci, kterim je bilo za narodni jezik kej mar, na perste prešteti zamogli; večidel jih ni znalo slovensko brati in pisati; kolikor so se od staršev naučili, še to so večidel v šolah pozabili; zavolj tega vsak lahko razumi, zakaj da si vradniki toliko prizadenejo, da bi se narodni jezik v pisarnice ne vpeljal. Pa dan današnji vsak učenec čuti, da je Slovan, in se kolikor mogoče trudi, se v slovenskem jeziku izobraziti. Na našem gimnazju obiskujejo učenci vsih 7 razredov slovenski jezik, in le eden je poskusil, da bi mu tega ne bilo treba in je torej prošnjo na ministerstvo vložil, pa še ni odgovora dobil. Domovina sme od potemtva vse dobro upati, in pred ali poznej morajo zadržki našega narodnega izobraženja premagani biti.

Horvaška. Med vojaki in kmeti v Zagorju je bil terd boj. Več sto, oboroženih kmetov se je v enem gojzdu zbralo, ki so na vojake strelili. Vojaki so jih pa z bodali razpodili. Ko so kmetje v vas pobegnuli, so spet skoz okna na vojake streljali. Brez da bi bil kdo mertev so vojaki 50 kmetov vjeli.

Serbska. General Majerhofer je Kolendar, ki ga je Medaković izdal v vojvodini prepovedal. Kar od vlade ni, on vse prepove.

Česka. Penzioniran profesor Svoboda izdela česko-latinsko slovnico za gimnazje.

* 13. marca 1848 so se pražki učenci živo spomnili. K maši so se podali, ki jo je nadfajmošter za padle bral. Na sredi cerkve je žalostno lučica berlela z napisom: „13. Brežen 1848.“ Na Dunaju pa je Welden pod kaznijo zapovedal vsim učencem se v šolo podati, in pokopališe je bilo zaperto, da nikdo mučenikov svobode obiskati ni mogel.

* V Union se iz Dunaja piše, da je zdaj 37 romanskih poročnikov na Dunaju. Iz začetka jih je bilo 15, ki že 14 mescev željno čakajo kak odgovor da bodo na svojo prošnjo dobili, ki so jo visokemu prestolu predložili. To je zadajo prebizaše tega 3 milione in petdeset tisuč močnega naroda, ki na vrata svobode in pravice terka, zadočiti, kar mu po vsi pravici gre. In ti možje, ktere je narod za svoje poročnike zbral, niso barbari, oni so umni, pogumni in poterpežljivi možje, oni so pa tudi možji naroda, sinovi domovine, ki potrebe svojega naroda na tanjko poznajo, ki z duhom časa delajo in prosijo poprav za njih ljudstvo, ki pravo enakopravnost tirjajo. Romani so bili do zdaj pozabljeni, in ko jih je poprejšna vlada komej poznala, so oni tiho za blagor svojega naroda delali, da so narodni čut zbudili, so govorili iz prižnic in v učilnicah in vradih in so s tem svojo in čast celega naroda obvarovali. V drugih romanskih, ne avstrijskih deželah so bile drugačne okoljsine, manj sovražne narodnemu življu. Prebivavci Moldavije in Valahije so, ker so bili samostojni, svojo narodnost obvarovali, ne da bi se jim bilo treba bati, da bi ji notrajna ali zunajna nevarnost žugala. Akoravno njih plemstvo z Rusi derži, in za potrebe domačega naroda še porajta ne, je vunder narod čisto zdrav za kterega učeni možje, učeniki, duhovni in učenci skerbe, kterim je ves narod vdan, za napredek časa pripravljen. Ljudstvu sovraži plemenitnike, ker pra-

vice naroda z nogami tepta in se z svojimi predpravicami bahaje potrebe pet milijonov močnega naroda v nemar puša. Romansko ljudstvo v Moldavi in Valahiji ni prijazno Rusom, njegovo oko se proti Avstriji obrača, in ako Avstrija sočutje pri njem obdržati zamore, bi znale te dežele zanaprej drugo podobo in drugi namen zadobiti. Sočutje tega naroda bo pa Avstrija le takrat zadobila, ako avstrijskim Romanom enakopravnost, ki narodne pravice varje, podeli. To je namen poslancov, ki dan za dnevom razsodbe pričakujejo; pa tudi od druge strani ti poslanci ne derže križem rok; naj bogatejše zaklade dunajske knižnice si skerbno nabirajo, da se bodo z učenostimi napolnjeni v svojo domovino vernuli, in jih tam zasejali. Tudi bodo kmalo zemljovid romanske zemlje na svitlo dali.

* 15. marca na večer je bil v Pragi dobro znani slovak Samo Belani pokopan. Ob šestih se je velika množica vsih stanov in vsake starosti na dvorišu občne bolnišnice zbrala, okrog krasne truge, ki je bila z knigo in zelenim vencem okinčana. Lepo so pri njegovi trugi zapeli, mertvaški govor v českem jeziku je vse pričijoče v dušo ganul. Ko se je že mračilo, vzdigne 8 slovaških piskrovezcev trugo in ga k pogrebu nesejo, vsi so bili v narodni obleki, po mestnih ulicah so že luči gorele; dvanaest dijakov z slovanskimi klobuki je bakle zraven truge neslo. Trideset gologlavih piskrovezcev je v parih za trugo šlo, prezgodej umerlemu rojaku, ki se je za svoj narod bojeval in trudil, poslednjo čast skazati, za temi je šla neizmerna množica. Dolgo že ni bilo tako posebnega in krasnega pogreba. — Samo Belani je bil v Pragi dobro poznan. Še učenec je z častno stražo prve deputacije pražkih gradjanov v Prag prišel in tam do slovanskega shoda ostal, katerega ud je bil. Zadnje dni kresnika 1848 se je na Sremsko podal, in se bojeval na rovi pri Sent Tomažu. Mesca septembra se je med Hurbanove prostovoljce uverstil. Pa predalječ si je upal in je bil vjet in ranjen. Madjarsko vojaško sodništvo ga je k smerti obsodilo, in mladi junak je že na morišu stal, in le srečna prigodba ga je smerti rešila. Madjari so ga v terdnjavo Leopoldstadtel vleki in v černo ječo vergli, kjer je tako dolgo zapert bil, da ga je zmagovavni vojskovodja Simunič rešil. Komej prost se Belani spet med slovaške prostovoljce uverstil. Ko so pa razpušeni bili, gre v Prago, kjer se ga je pa jetika prišla in ga v 23 letu njegove starosti v grob pokopala.

* Več pražkih gospa je velikega oroslana izsekati dalo, ki se bo na primernem kraju mesta postavil z napisom: „V spomin naših hrabrih vojakov“.

* Iz Prage se „Mor. Nov.“ piše, da je vrednik „Narod. Nov.“ pred vojaško sodbo na Hradšin poklican.

Galicija. Ker je južno vreme nastopilo, se je 24. februarja zopet Visla čez navadni tok vtila, in je skoz več dni poplavlila kraje: Pavlov, Kama, Odment, Wojčina, Dalastovice, Laskovka, mali in velki Dymitrov, Kolo, Przevoz, Zadušniki, Domani, Baronov, Vojslav in Anapolje. 24. feb. je voda do tiste visokosti narasla, kakor je bila mesca januarja; 25. pa je bila še en komolec večja. V Laskovski je en človek vtonil; v drugih krajih je spet mnogo živeža končanega, mnogo hiš podertih, in mnogo polja vzetega. Ko se je to zvedlo, je bil hitro v poplavljenе kraje en krožni povernik poslan, med nesrečne razdeliti 910 gld., ki so bili po soseskah nabrani.

* Po Galiciji se neverjetne reči pripovedujejo; terdijo, da bodo Rusi skoz Galicijo šli, da se je na Rusovskem strašna revolucija vnela, ktere so se tudi vojaki vdeležili. Vse to so pa menda le prazne marnje.

Tirolsko. Ker se je na Tirolskem, kakor „Innsbrucker Ztg.“ pripoveduje, od starokopitnežev med ljudstvo laž raztrosila, da se bo še od domače živine davk vpeljal, imenovani časopis sledeče od tega pravi: „Le malopridnež mora kaj tacega kvasiti in bedaki so vsi ki mu verjamejo. Čas bi bil vender enkrat, da bi kmetje spregledali in take draživce in podpihovavce kantonskemu poglavarstvu na znanje dali, ki jim vedno na ušesa trobijo: „To imate le z vašo vstavo, zdaj morate plačevati; v to so vas svobodomiselní pripravili!“ Od tega pa kmetu nič ne čerhnijo, da popred, ko je bil 33 let mir, ko so dolgokitaki vladali, se deržavni dolg ni le ne pomanjšal, ampak da ga je vedno več bilo. Od tega zato nič ne povedo, ker so pomagali deržavne dohodke žreti, ker so se mastili in debelili z kmetovimi pridelki in v svoji lenobi zijali. Zdaj pa se taki starokopitne pošasti glase in med ljudstvo nezadovoljnost trosijo. Ljudstvo take tiče naj ložej ne perju spozna, katerega jim je sedajni čas nekoliko popuil.“

Austrijska. Prišel je ukaz da morajo tisti učenci, ki ne morejo dokazati, da so prvega pol leta šolo obiskali, Dunaj zapustiti; zraven tega je pa tudi vojaško poveljstvo učenikom ukazalo, zdaj učencom spričb, da so res lansko leto v šolo hodili, ne dajati, ker se je spet pokazalo, da je med njimi še mnogo takih, ki so se lansko leto punta vdeležili.

* Sliši se, da se bo cesar še to poletje kronati pustil.

Ogerska. Dunajske novine sledeče naznanilo prineso:

„Kar nabiranje narodnih stražnikov v vojake zadene, dam s tem naznanilom občinstvu vediti, da je njegovo veličanstvo kar in kralj po naj višjem ukazu od 12. t. m. zapovedati blagovolil, da se zanaprej več v vojake nabirati ne smejo, in da se tisti spet spustiti morajo, ki so bili do zdaj že med vojake uversteni.“

„Samo na sebi se pa razumi, da osebe, ki so v narodni straži služili, po občnih vojaških postavah vojaške dolžnosti niso oprostene, kar ima tudi še zanaprej veljavo.“

„Naj to najvišje naznanilo milosti pripomore v deželi večidel zadovoljno čutje popolnoma utrditi, da se v deželi rane, ktere je punt zasekal, kmalo spet zacelijo, in da se mir na narodovo polje zopet verne.“

Haynau civilni in vojaški poglavar.

Tuje dežele.

Iz bosniške meje se piše, da vstajniki vedno večjo moč dobivajo; vezir si ne upa, se z njimi bojevati, ampak jih v Travniku z zbrano armado pričakuje. Tisti, ki z vezirjem derže in ki jim ni bilo moč v sredje Bosne pobegniti, se po gojzdi na avstrijske meje okrog klatijo, in zavetje išejo.

Laška. Rim. General Kordova je z španskimi vojaki že papeževo zemljo zapustil. Avstrijanci so imeli povelje 12. marca v Rim se napotiti. Spet se pripoveduje, da je papež predsedniku francoske republike pisal, da se hoče skorej v Rim podati.

Popravek. V 20. listu Slovenije sta bila po tiskarski pomoti dva kantonska sodnika izpuščena, namreč: aktvar ljubljanske okolice Gerčar je zvoljen za kantonskega sodnika v Planini, in kantonski sodnik v Krupi Roth za kantonskega sodnika v Novem mestu.

Lepoznansko polje.

Lastovki v slovo.

(Iz starega rokopisa.)

Merzel sever tebe žene
Drobna lastovka od nas,
Ki iz lipice zelene
Si mi pela kratek čas,
Vsako jutro tičca moja
Zgodaj si prepevala,
Vsako noč je pesem tvoja
Sladko me zazibala.

Kolkorkrat si ti zletela
V svoje majhno gnezdice,
Tolkorkrat si mi zapela
Milo pesem v serčice.
Zdaj iz bel'ga turna line
Zadnjo pesem žvergoliš,
Ki črez hribe in doline
V tople kraje si želiš.

Tje, ki toplo sonce sije,
Ki nobene zime ni,
Tje naj veter te zavije
Tam prijatel moj živi;
O povej mu, da ga ljubim,
Ljubim kakor svoje oko,
In zvestobo mu obljubim
Dokler serce živo bo.

Zleti tudi ljubeznjiva
V tisto majhno mestice,
Mile solze ki preliva
Serce moje sestrice;
O povej ji ljubka mila,
Da ji dobro vse želim,
Da ljubezen ni minila,
In ne bo dokler živim.

Smešnica.

Dva kmeta prideta prvi dan po novem letu v hišo nove politiške vradnije tistega okroga, kjer sta doma bila. Pred hišo postojeta, novo tablo z cesarskim orlom zagledata, napis ogledujeta, potlej v vežo stopita in tudi tukaj napise prebirata.

„Tine“, pravi mlajši potem, „lansko in predlansko leto se je nam obetalo, da se bo po novih kancelijah vse po domače pisalo, in kar si zdaj meni dozdeva, so ti novi napisi po nemško, toda čerke bi vtegnule slovenske biti?“

„Ravno to sim jez opomniti hotel“, povzame drugi, „kar si ti zgovoril; čerke so slovenske, napisi pa v ptujem jeziku. Bere: Bu-re-au — kaj je to?“

„Pa ne, da bi ti „burjo“ menil“, pravi mlajši.

Pri ti priliki tretji pristopi in reče: „To je francoska beseda, nekaj novih naprav so po francoskem kopitu osnovali.“

Tine: „Tak zatorej.“

Tretji: „Pa tudi po nemško to nekaj reči hoče: V takih sobah so nekda „birokrati“, to je kancelijski požeruhi prebivalcin ljudstvo derli. — Pa tudi slovensini se ta beseda prileže, pomeni:

Bu = bog usmili se,
re = reve smo še,
au = al upat smemo?“

Blizo mesta vertec zali
Iši vertec ograjen,
V njemu najdeš hribček mali
Z rožcami je obsajen;
V črni zemlji tam počiva,
Bratec, ljubi bratec moj;
Tičca moja ljubeznjiva,
Lepo milo tam zapoj.

Pride spet pomlad vesela,
Prideš tičca ti nazaj,
Spet boš meni žvergolela,
Oj to bo veseli raj!
O da b' cvetje mlad'ga leta
Skoraj se prikazalo!
Ah znabit pa bodeš vjeta
Vidit tebe več ne bo.

Zdaj boš zapustila mene,
Ah kak serce me boli,
Sever merzel tebe žene,
Pojdi kam te veseli! —
Ah da mi ni perje dano,
Rad, o rad bi spremljal te;
Pa v te kraje zakovano
Moje revno serce je.

Vse mine.

(Iz starega rokopisa.)

Kje so moje ružice,
Pisane in bele,
Moja serca ljubice
Zlahtno so cvetele? —
Oh spomlad je šla od nas,
Vzela jih je zima, mraz.

Kje so moje tičce,
Kam so zdaj zletele,
Oh nedolžne pevčice
Kak so žvergolele! —
Zanjke b'le navstavljene,
Tičce so se vjele vse.

Kje je hladni potok moj,
Kjer sim se sprehajal,
Kjer skušnjav nevarni boj,
Mene je obdajal?
Velka, velka suša b'la,
Zemlja je popila ga.

Kje je moja utica,
Utica zelena *),
Kje je hladna senčica
Z lipice spletena?
Hud vihar poderil njo,
Oh zelena več ne bo!

Kje je tista deklica,
V vertu je sedela,
Lepa kakor rožica,
Pesmice je pela? —
Hitro, hitro mine čas,
Mine tudi lep obraz.

Kje je fantič zdaj vesel,
Ki je to popeval,
De bi enkrat še zapel
Kratek čas nam delal? —
Hitro, hitro mine čas,
Ah, ne bo ga več pri nas.

*) Te verstice v rokopisu ni več bilo, tedaj smo jo novo skovali, da je pesem cela.

Nenavadne besede v prevdarek.

Uriti se (günstig sein), post. če je bilo cel čas lepo, kader kosé itd., de so mervo ali drugega kaj brez dežja ali drugih overkov spravili, pravijo, da se jim je za košnjo itd. dobro urilo. Ravno tako se od nasprotnega govori: se slabo uriti — nicht günstig sein.

Veréja, voréja. Pri ograjah, plotih, mejah v tla zabiti koli, v katerih ograjne rante tiče, so veréje. Velikonočnica. Spomladanska cvetica rudečega, včasí višnjevega, včasí pa obojega cvetja.

Vód, je tako vzdigvalo na vinto narejeno, s komur težke reči, postavim hraste, hlode prizdigjejo ali nakladajo. — Z vodom vzdignuti itd.

Vofotati, od kljunačev posebno, kar seer fofotati pravijo, od tod tudi potem fofot.

Vintovec, je tak rajkelj (ratelj?), s katerim na vozu hlode, dilje, hojo itd. privintajo ali porajkljajo.

Vertelja, je v nekterih krajih namest lese ali prelaza pri plotih. V ta namen je v tla zabiti kol, v ta kol je železo zatolčeno, na to železo je nataknen z lesa manj ali bolj lično izdelan križ tako, da se suče ali vertelja. Človek pride, se vertelje dotakne, ta se zasučé in skoz gre brez overka, med tem, ko živina priti ne zamore, ker se vedno suče, in drug rogelj križa ali vertelje živini na pot pride. —